

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **ESET, spol. s r. o.**, se sídlem Hybešova 320, Rosice, IČ 49975650, zast. Mgr. Miroslavem Sládkem, advokátem, se sídlem Jelínkova 26, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2010 čj. 86/570/10,2515/ENV/10

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále inspekce) ze dne 8.8. 2008 č.j. ČIŽP/48/IPP/SR01/0732772.003/08/OJT sp.zn. ČIŽP/48/IPP/SR01/0732772 a toto rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím inspekce žalobci uložila pokutu

1. podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech ve výši 350.000,- Kč za porušení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel zařízení k využívání odpadů - dekontaminační plocha v Loučka na pozemcích v katastrálním území Loučka uvedených ve výroku rozhodnutí neprovedl kontrolu úplnosti základního popisu nebezpečného odpadu katalogové číslo 05603 jiné dehty a v období od 25.9. 2007 do 29.12. 2007 tento odpad do zařízení přijal množství 2116,69 t, i když v ukazateli polycyklické aromatické uhlovodíky (dále jen PAU) nesplňoval v provozním řádu stanovenou kvalitativní

charakteristiku (3000 mg/kg sušiny), umožňující jeho přijetí;

2. Podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech ve výši 50.000,- Kč za porušení § 39 odst. 1 zákona o odpadech, kterého se měl žalobce dopustit tím, že u odpadu katalogové číslo 050603, který přijal do zařízení v období od 25.9. 2007 do 29.12. 2007, nevedl průběžnou evidenci v rozsahu a způsobem stanoveným zákonem o odpadech a jeho prováděcím předpisem (vyhl.č. 383/2001 Sb.), neboť v ní chybně uvedl množství předaného odpadu ze zařízení a nepravdivě způsob naložení s odpadem.

Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvádí, že s výrokem žalobou napadených rozhodnutí se neztotožňuje a v odůvodnění odkazuje na své stanovisko k protokolu ze dne 5.3. 2008 a odvolání proti rozhodnutí inspekce, která přikládá k žalobě a činí je nedílnou součástí žaloby. Dále uvádí tyto námitky:

1) Ze strany žalobce nikdy nedošlo k pochybení a zejména porušení ustanovení uvedených v provozním řádu, neboť zástupce žalobce obdržel základní popis odpadu a vzhledem ke skutečnosti, že v době přejímky tohoto odpadu nebyl k dispozici základní rozbor, zajistil v souladu s kapitolou 6 provozního řádu zařízení sám odběr příslušného vzorku.

2) Přestože na základě rozboru společnosti HT Služby s.r.o. bylo v předmětném odpadu zjištěno překročení limitní hodnoty PAU, rozbor vzorků zajištěný akreditovanou laboratoří tuto skutečnost nepotvrdil.

3) Ve vztahu k tvrzenému porušení zákona ve věci vedení průběžné evidence, žalobce trvá na tom, že prováděl využití odpadů regenerací organických látek biologickými způsoby. Jak vyplývá ze záznamů stručnosti Biodegradace s. r. o., k aplikaci biopreparátu došlo, neboť v předmětném zařízení bylo s navezenými odpady katalogové číslo 050603 tímto způsobem nakládáno. Z tohoto důvodu je nutno považovat kód nakládání s odpadem BR3 za relevantní. Toto inspekce popírá pouze svým tvrzením, nevyvrací to však žádným důkazem.

4) Při biodegradaci nedošlo ke snížení parametrů na takovou hranici, aby výstupem z dekontaminační plochy byl materiál. Proto byl expedován předmětný směsný odpad z dekontaminační plochy jako odpad a v souladu s provozním řádem předán zpět oprávněné osobě, společnosti ZANAZ s. r. o.

5) Žalobce uvádí, že podle kontrolních orgánů na dekontaminační plochu může být přijímán odpad katalogové číslo 050603 pouze v případě jeho smísení se zeminou. Žalobce se ztotožňuje s názorem, že podle provozního řádu se jedná o čistý odpad katalogové číslo 050603, neboť smísený se zeminou se již nedá považovat za odpad tohoto katalogového čísla.

Dále žalobce uvádí (šestá žalobní námitka), že původce odpadů ve smyslu relevantních ustanovení zákona o odpadech nemá implicitně stanovenou povinnost zpracovávat „základní popisy odpadů“. Zmocnění v zákoně o odpadech neumožňuje Ministerstvu životního prostředí stanovit povinnost základního popisu odpadu. Od původce tedy nelze takovýto základní popis odpadu vymáhat a nelze tak ani provádět kontrolu úplnosti základního popisu přijímaného odpadu.

V sedmé žalobní námitce žalobce uvádí, že k porušení provozního řádu dojít nemohlo, neboť dle ustanovení bodu 10 provozního řádu je po původci odpadu či oprávněné osobě v předložených chemických analýzách požadována vždy parametry C10 až C40, popřípadě PAU. Protože limitní hodnota PAU je stanovena na 3000 mg/kg sušiny a realizovaný rozbor stanovil hodnotu PAU=2800 mg/kg sušiny nelze souhlasit s tvrzením, že do zařízení byl přijat

odpad nesplňující kvalitativní charakteristiku.

V osmé žalobní námitce žalobce uvádí, že pokud jde o pokutu za porušení § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, z relevantních dokumentů jednoznačně vyplývá skutečnost, že nebyla naplněna skutková podstata tohoto správního deliktu spočívající v nevedení průběžné evidence odpadů u uvedeného odpadu katalogové číslo 050603.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že v podanou žalobu nepovažuje za důvodnou. Odkázal přitom na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a nad jeho rámec zdůraznil, že žalobce se dovolává protokolu o rozboru č. 669/2007, avšak tento rozbor nebyl pořízen z odpadu, který byl na dekontaminační plochu dovážen, ale po jeho smíchání s zemínou.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, v níž setrval na uplatněných žalobních námitkách.

Ze správního spisu byla zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobci byl dne 23.7. 2007 rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje udělen souhlas k provozování zařízení k využívání odpadů pro dekontaminační plochu Loučka. Z provozního řádu zařízení schváleného tímto rozhodnutím mimo jiné vyplývá, že v případě, že odpad nesplňuje požadavky pro příjem odpadu, odpad nebude do zařízení přijat. Dále z tohoto provozního řádu vyplývá, že dodavatel odpadu může materiál předat na plochu pracovníkovi žalobce jen pokud bude mimo jiné splněna podmínka, že se zkontroluje úplnost základního popisu odpadu v případě jednorázové nebo první z řady dodávek v jednom kalendářním roce. Do zařízení mohou být přijímány pouze stanovené odpady, za předpokladu, že vstupní chemické analýzy budou orientačně odpovídat vyhlášce č. 294/2005 Sb., a to mimo jiné v ukazateli PAU 3000 mg/kg sušiny. Z provozního řádu dále vyplývá, že před převzetím odpadů je odpad vždy kontrolován, a pokud jsou kvalitativní ukazatele sporné, odebírá pracovník žalobce kontrolní vzorek odpadu. Pokud je však kvalita odpadu evidentně jiná, není dovoleno vyložit materiál.

Dne 15.1. 2008 byla u žalobce provedena kontrola dodržování zákona o odpadech. Při této kontrole bylo zjištěno, že podle průběžné evidence odpadů bylo v období od 25.9. do 29.12. 2007 v zařízení využito způsobem BR3 celkem 2080 t odpadu katalogové číslo 050603. Dodavatelem tohoto odpadu i jeho příjemcem je podle evidence společnost ZANAZ s. r. o. Tento odpad je podle provozního řádu povoleno do zařízení přijímat, avšak jeho klasifikaci, kvalitu a způsob předání nebylo možno v souladu s provozním řádem ověřit, neboť žalobce nepředložil základní popis tohoto odpadu, protokol vzorků, protokol o jeho vlastnostech a identifikační listy pro přepravu nebezpečných odpadů.

Při pokračování kontroly dne 14.2. 2008 bylo dále zjištěno, že žalobce předložil protokol o odběru vzorku a protokol o výsledcích zkoušek odpadu katalogové číslo 050603, který zpracoval Ekotechnika s.r.o., přičemž se jednalo o vzorek odpadu odebraný dne 25.9. 2007 v zařízení žalobce. Původ odpadu je popsán jako smícháním dehtových úsad ze zásobníku se zemínou k dekontaminaci. Výsledky těchto zkoušek nevylučují podle provozního řádu zařízení přijetí uvedené směsi do tohoto zařízení.

Žalobce uvedl, že odpad byl do řízení přijat podle ústní dohody se ZANAZ s. r. o. na

základě základního popisu odpadu ze dne 25.9. 2007, který však nebyl doložen protokolem o odběru vzorků a protokolem o vlastnostech tohoto odpadu. V zařízení si nechal žalobce odebrat vzorky, při nichž pravděpodobně došlo ke smísení tohoto odpadu se zeminou. Rozbor vzorku této směsi je uveden v protokolu číslo 669/2007. Zbývající množství navezeného odpadu bylo po neúspěšné biodegradační zkoušce smícháno v zařízení s pilinami a veškeré směsi těchto odpadů byly předány zpět společností ZANAZ s. r. o.

Současně byl předložen protokol číslo 468/2007, a to společností HT služby s. r. o. , který se týká vzorku odebraného dne 25.9. 2007, podle něhož je v ukazateli PAU dosažena hodnota 195 000 mg/kg sušiny.

Z konečného protokolu o kontrolním zjištění ze dne 5.3. 2008 pak vyplývá, že za období 25.9. 2007 až 29.12. 2007 bylo do zařízení přijato celkem 2116,69 tun odpadu. Tento odpad byl do zařízení při první z řady dodávek přijat bez úplného základního popisu odpadů od dodavatele ZANAZ s. r. o., neboť neobsahoval protokol o odběru vzorku odpadu a protokol o vlastnostech odpadu. Protokol číslo 468/2007 byl předán firmě ZANAZ s. r. o. od původce odpadu, kterým jsou HT služby s.r.o. až cca jeden měsíc po zahájení dodávek tohoto odpadu žalobci, který jej přebíral přímo v zařízení, aniž by předtím byl tento odpad smísen s jakýmkoliv jinými odpady.

Dále bylo zjištěno, že stejné množství odpadu, tj. 2116,69 tun, bylo ve zmíněném období předáno zpět společností ZANAZ s. r. o., přičemž v jednotlivých dnech došlo podle průběžné evidence vždy k příjmu a expedici stejného množství tohoto odpadu. Kontrolou údajů v průběžné evidenci odpadů zařízení a údajů v evidenčních listech pro přepravu nebezpečných odpadů bylo zjištěno, že údaje v průběžné evidenci týkající se množství přijímaného odpadu souhlasí s údaji v evidenčních listech, které má inspekce k dispozici prostřednictvím Městského úřadu Lipník nad Bečvou. Údaje v průběžné evidenci týkající se odvozu odpadu ze zařízení však nesouhlasí s údaji uvedenými v evidenčních listech pro přepravu nebezpečných odpadů v žádném z termínů, kdy byl tento odpad ze zařízení expedován. Tím došlo k nesprávnému vedení evidence v položce množství předaného odpadu.

Dále bylo zjištěno, že v zařízení docházelo k míchání odpadu katalogové číslo 050603 s pilinami. Údaje o množství pilin použitých k mísení nejsou uvedeny v předložené průběžné evidenci odpadů. Skutečnost, že k mísení odpadu s pilinami došlo po neúspěšné biodegradační zkoušce, však žalobce ničím neprokázal, ač k tomu byl vyzván.

V průběžné evidenci odpadu je uvedeno, že odpady byly využity způsobem BR3, avšak biodegradace tohoto odpadu a množství pilin použitých k mísení nebylo prokázáno, tím došlo k nesprávnému vedení průběžné evidence odpadů v položce způsob naložení s odpadem.

K tomuto protokolu podal žalobce námitky, v nichž uvedl, že žalobce obdržel základní popis odpadu a vzhledem k tomu, že v době přejímky nebyl k dispozici základní rozbor, zajistil žalobce odběr vzorku sám, jak je uvedeno v kapitole 6 provozního řádu. I když na základě rozboru společnosti HT služby s.r.o. je v odpadech překročená limitní hodnota pro PAU, avšak rozbor vzorku zajištěný akreditovanou laboratoří tuto skutečnost nepotvrdil. Žalobce přitom uznává, že mohlo dojít při odběru k promísení s ostatními odpady.

Dle provozního řádu je partnerem žalobce společnost ZANAZ s. r. o.. Poukazuje na to, že podle provozního řádu v případě, že nedojde k dekontaminaci odpadů tak, aby výstupem byl materiál, je výstupem odpad, který může být předán pouze osobě oprávněné k převzetí odpadů, a tuto skutečnost žalobce splnil, když odpad předal zpět společnosti ZANAZ s. r. o. Žalobci jsou tak vytýkány nedostatky, ty však nejsou v rozporu s platným provozním

řádem, pouze ve srovnání s některými články, některé jiné však tyto skutečnosti uvádí na pravou i míru.

Pokud je zpochybňována a provedená biodegradace odpadů, žalobce sdělil ještě dříve, že biodegradaci prováděl. Při ní však nedošlo ke snížení parametrů na takovou hranici, aby výstupem byl materiál.

Na základě těchto skutečností bylo se žalobcem opatřením ze dne 9.6. 2008 zahájeno správní řízení o uložení pokuty. K tomuto zahájenému řízení se žalobce vyjádřil tak, že zopakoval své námitky ke kontrolním zjištěním a nad jejich rámec především uvedl, že zjištění porušení spočívající v nesouhlasu v uvedeném termín přepravy a termínu uvedeném v evidenčním listu je možno považovat za protiprávní stav, neboť i tak je prokazatelné vlastní nakládání s předmětnými odpady od původce až po konečného zpracovatele předmětných odpadů. Došlo k pochybení v písemném vyhotovování citovaných písemností, ale to dle názoru žalobce nezakládá protiprávní stav, natož porušení zákonných povinností. Cílem zákona je, aby nedocházelo ke ztrátě odpadů, se kterými je nakládáno, ale aby docházelo k předávání odpadů osobám oprávněným. Tyto požadavky byly naplněny.

Následně dne 8. 8. 2008 vydala inspekce rozhodnutí, kterým žalobci uložila pokutu správní delikty, jak již bylo uvedeno shora. V odůvodnění poukázala na zjištění obsažená v protokole z kontroly. K námitkám žalobce pak uvedla následující: Protokol č. 669/2007 doložený žalobcem se týkal vzorku odebraného ze zařízení u žalobce, který byl směsí dehtových úsad se zeminou. Původ odpadu přijatého žalobcem do zařízení byl od společnosti DEZA, s. r. o., kde byl odtěžen společností HT služby s. r. o. Odběratelem tohoto odpadu byla společnost ZANAZ s. r. o., která jej přebírala přímo u původce. Původce odpadu HT služby s. r. o. doložil rozbor tohoto odpadu č. 468/2007, jímž byla zjištěna v ukazateli PAU hodnota 195 000 mg/kg sušiny.

Pokud žalobce tvrdil, že odpad byl míchán s pilinami po neúspěšné biodegradaci zkoušce, nekoresponduje to s tím, že předmětný odpad byl ze zařízení odvážen již počínaje dnem 25.9. 2007 a již k datu aplikace biopreparátu dne 29.10. 2007 byl evidován odvoz 619 tun tohoto odpadu.

Kapitola č. 2 provozního řádu ukládá žalobci povinnost do zařízení přijímat jen odpad splňující vstupní požadavky, proto došlo k porušení tyto povinnosti. Dále v kapitole č. 4 je žalobci uložena povinnost, že před převzetím odpadů do zařízení zkontroluje úplnost základního popisu odpadu v případě jednorázové nebo první z řady dávek v jednom kalendářním roce. Žalobce však úplnost základního popisu odpadu při první z řady dodávek, která se uskutečnila dne 25.9. 2007, nezkontrolovali a odpad do zařízení přijal bez výsledků zkoušek zaměřených zejména na zjištění podmínek vylučujících odpad z nakládání v tomto zařízení. Dále inspekce uvedla, že srovnáním údajů v průběžné evidenci odpadů a údajů v evidenčních listech pro přepravu nebezpečných odpadů bylo zjištěno, že údaje v průběžné evidenci se týkající se odvozu odpadu ze zařízení nesouhlasí s údaji uvedenými v evidenčních listech, a to za období od 25.9. 2007 do 29.12. 2007 v žádném ze šedesáti termínů, kdy byl tento odpad ze zařízení expedován. V průběžné evidenci odpadu je dále uvedeno, že odpad byl využit způsobem BR3, to je regenerace organických látek biologickým způsobem, a protože žalobce tento způsob využití v zařízení neprováděl, byla průběžná evidence v položce způsob naložení s odpadem uvedena nepravdivě. Pokud žalobce poukazuje na možnost vlastního provedení kontrolního vzorku odpadu, vztahuje se pouze na případy, že žalobce má k dispozici předepsané rozboru odpadu a jsou pochybnosti o správnosti tohoto rozboru. Pokud jde o chyby v průběžné evidenci odpadů, žalobce se nedomnívá, že tím došlo k porušení zákona o odpadech a jeho cílů. Inspekce však je toho názoru, že průběžná evidence je jedním ze základních dokumentů, který zprůhledňuje cestu nakládání s odpady od vzniku až po jejich

využití nebo odstranění. Nevedení této evidence v rozsahu způsobem stanoveným v části šesté zákona o odpadech je správním deliktem.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž odkázal na všechna doposud učiněná vyjádření. Dále uvedl k porušení zákona při vedení průběžné evidence odpadů, že prováděl využití BR3, a to na základě toho, že bylo v zařízení tímto způsobem s odpady skutečně nakládáno. Ze strany inspekce však tento způsob nakládání nebyl vyvrácen, ale pouze byl konstatován názor a tudíž není možno na tuto skutečnost brát zřetel.

Žalobce dále namítá, že ze strany inspekce nebyly žádné argumenty ani důkazy navrhované žalobcem přijímány a řízení bylo na pouze "jedním směrem".

Dále uvádí, že při hodnocení výše sankce došlo k porušení zákona, neboť má být přihlédnuto k míře poškození životního prostředí. K tomu žalobce poukázal na to, že k poškození životního prostředí nemohlo dojít, neboť dekontaminační plocha je zabezpečená proti úniku ropných látek a že nebyl zjištěn výskyt odpadů mimo dekontaminační plochu. Dále žalobce poukázal na to, že při řízení o udělení integrovaného povolení žalobce vyjmul kontroverzní odpad ze seznamu odpadů likvidovaných na dekontaminační ploše, což ukazuje, že není v zájmu žalobce provádět činnosti, které by mohly zavádět nejasnosti.

Žalobce proto žádá odvolací orgán, aby přehodnotil vydané rozhodnutí o uložení pokuty, popřípadě snížil sankci, a to z důvodu, že nedošlo k poškození životního prostředí. Dále uvedl, že pokuta by měla mít charakter výchovný, nikoliv likvidační a měla by být přihlédnuto k současnému bezproblémovému provozování předmětného zařízení ze strany žalobce.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5.1. 2010 č.j. 86/570/10, 2515/ENV/10 sp.zn. 570/000369/A/10x tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí inspekce potvrzeno.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce ve vymezeném období opakovaně přebíral odpad katalogové číslo 050603, který vznikl vytěžením dehtových úsad ze zásobníků u společností DEZA a.s. Vytěžení tohoto odpadu bylo provedeno společností HT služby s. r. o., přičemž takto získaný odpad byl prostřednictvím společnosti ZANAZ s. r. o. předán bez jakékoliv úpravy do zařízení žalobce. Z provozního řádu však jasně vyplývá, že do zařízení bylo možné danou kategorii odpadů přijmout pouze v případě, že půjde o odpad charakteru zemin dle vstupních požadavků. Ke smísení tohoto převzatého odpadu se zeminou nicméně došlo až po jeho převzetí do zařízení žalobce, a to pouze v relativně malém množství za účelem odebrání vzorku odpadu. Zbytek tohoto odpadu byl smísen s pilinami.

Kapitola 4 provozního řádu dále stanoví, že dodavatel může odpad předat na plochu provozovanou žalobcem pouze za splnění podmínky, že je ze strany žalobce zkontrolována úplnost základního popisu odpadu. Za nedílnou součást základního popisu odpadů jsou přitom považovány i protokoly o odběru vzorků a o vlastnostech odpadu. Z kontrolních zjištění inspekce jednoznačně vyplývá, že tato povinnost splněna nebyla. K tvrzení žalobce, že sám nechal dne 25.9. 2007 příslušný zkušební vzorek odebrat a analyzovat, žalovaný uvedl, že předmětný vzorek byl odebrán až po smísení daného odpadu se zeminou a neodpovídá tak svým charakterem a vlastnostmi odpadu v té podobě, jak byl do zařízení žalobce převzat.

Ze znění provozního řádu dle názoru žalovaného vyplývá, že od povinnosti předložení protokolu o zkoušce není možné v žádném případě ustoupit a v případě jeho absence není možné příslušný odpad převzít. K odebrání kontrolního vzorku přistoupí žalobce

jen tehdy, jsou-li kvalitativní ukazatele odpadu sporné, nikoliv však v případě, kdy žádný protokol vůbec předložen není. Z hlediska naplnění skutkové podstaty tak není podstatné, zda žalobce učinil pokus tento odpad biodegradovat a že ho po neúspěšném provedení zkoušky zpět předal společností ZANAZ s. r. o..

Inspekce při posuzování charakteristiky odpadu vycházela ze zkušebního rozboru, který byl zadán společností HT služby s.r.o. a z jejího protokolu o zkoušce č. 468/2007 ze dne 24.10. 2007 vyplývá výrazné překročení limitu 3000 mg/kg sušiny u ukazatele PAU, když byla zjištěna skutečná hodnota 195 000 mg/kg sušiny.

Pokud jde o nesprávné vedení průběžné evidence, je dle názoru žalovaného nalezený rozpor mezi údaji evidence a údaji v evidenčních listech téhož nebezpečného odpadu zcela zřejmý. Žalobce do této průběžné evidence nezanesl ani údaje o množství pilin, které s předmětným odpadem smísil. Tyto skutečnosti žalobce v odvolání nijak nezpochybňuje. Namítá však, že byl po jeho převzetí do zařízení učiněn pokus o jeho biodegradaci, tj. došlo k aplikaci biopreparátu. Údaj o takovémto způsobu využití je tak dle jeho názoru pravdivý. Ze zjištěných skutečností však mimo jiné vyplývá, že předmětný odpad byl ze zařízení žalobce odvážen již počínaje dnem 25.9. 2007 a před samotným datem aplikace 7 m³ biopreparátu provedené dne 29.10. 2007, byl evidován odvoz cca 619 t předmětného odpadu ze zařízení. Lze tedy jednoznačně vyvodit závěr, že žalobce nemohl v žádném případě podrobit biodegradaci veškerý odpad, který v celkovém množství 2116,69 tun v období od 25.9. 2007 do 29.12. 2007 převzal. Biopreparát mohl být aplikován pouze na část odpadu a i v tomto případě byl postup neúčinný. Údaj o využívání odpadu způsobem BR3 tak shledává žalovaný nesprávným.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud musí v první řadě konstatovat, že se může zabývat toliko námitkami uvedenými v žalobě. Nelze přihlížet k tomu, že žalobce „činí nedílnou součástí žaloby“ též odvolání a další podání, která učinil v rámci správního řízení. To vyplývá ze samotné povahy řízení před správním soudem, jehož úkolem je přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů. Je v první řadě povinností správních orgánů, aby se vyrovnaly se všemi návrhy a námitkami, která žalobce v průběhu správního řízení uplatnil, soud pak přezkoumává (v mezích uplatněných žalobních bodů) způsob, jak se s těmito námitkami správní orgány vyrovnaly. Žalobce tedy nemůže v žalobě jen odkázat např. na podané odvolání, ale musí uvést, v čem spatřuje nesprávnost způsobu, jakým se s odvolacími námitkami žalovaný vyrovnal, příp. musí uvést, proč považuje způsob, jakým se odvolací orgán s odvolacími námitkami vyrovnal, za nedostatečný. V tomto ohledu je judikatura správních soudů zcela ustálená, v podrobnostech lze odkázat nejnověji např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 čj. 4 As 3/2008-78.

Soud proto přistoupil k přezkoumání žalobních námitek, jak je žalobce uvedl v žalobě, a shledal, že žaloba není důvodná.

V první žalobní námitce žalobce namítal, že podle provozního řádu je oprávněn sám nahradit chybějící rozbor vzorku odpadů, není-li předložen dodavatelem odpadu přímo jako součást základního popisu odpadu. S tímto názorem ovšem soud nemůže souhlasit.

Ze shora citovaných ustanovení provozního řádu jednoznačně vyplývá, že dodavatel odpadu je vždy povinen předložit základní popis odpadu, jehož povinnou součástí musí být mj. i protokol odběru vzorku a jeho základní rozbor prokazující, že odpad splňuje podmínky pro to, aby mohl být do zařízení žalobce přijat. Teprve v případě, že údaje obsažené v rozboru předloženém dodavatelem odpadu jsou sporné, má žalobce povinnost přikročit k provedení vlastního rozboru. Ze schváleného provozního řádu nelze dovodit, že by žalobce mohl „za dodavatele“ odpadu zajišťovat rozbor vzorku odpadu, neboť z provozního řádu jako celku naopak vyplývá, že tento žalobcem nastíněný postup přichází do úvahy až tehdy, kdy dodavatel odpadu předloží takový rozbor, o jehož správnosti vzniknou pochybnosti. V každém případě je tak primární povinností dodavatele odpadu, aby základní rozbor předložil. Neučiní-li tak, nesmí žalobce odpad do zařízení převzít.

V druhé žalobní námitce žalobce namítal, že přestože na základě rozboru vzorku provedeného společností HT služby s. r. o. bylo zjištěno překročení hodnoty PAU, rozbor vzorku zajištěný žalobcem tuto skutečnost nepotvrdil.

Žalobce v této souvislosti zcela přehlíží fakt, že vzorek, jehož analýzu zajistil, nebyl vzorkem skutečně dodávaného odpadu do zařízení, ale byl již směsí dodaného odpadu se zeminou. To ostatně připouští i sám žalobce. Je také nutno vidět, že rozdíl mezi hodnotami, který byl zjištěn oběma analýzami, je zhruba šedesátinásobný a nelze jej tak přičíst nejistotám měření nebo jiným nahodilým okolnostem, které by výsledek rozboru mohly ovlivnit. Fakt, že skutečná koncentrace PAU v odpadu, který byl dodán do zařízení žalobce, byla mnohonásobně vyšší, než je povolený limit, tak byl podle názoru soudu jednoznačně prokázán.

Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá, že jím uváděný kód využití odpadů BR3 byl správný, neboť k aplikaci biopreparátu skutečně došlo. Žalobce v této souvislosti tvrdí, že inspekce v tomto ohledu nevyvrací žalobcovo tvrzení žádným relevantním důkazem, avšak v tomto ohledu s ním nelze souhlasit. Inspekce vycházela předně z faktu, že aplikace biopreparátu byla provedena až v době, kdy již část odpadu byla ze zařízení žalobce odvezena (takový odpad tedy jednoznačně nemohl být biodegradován). Vychází přitom z písemného sdělení společnosti, která biopreparát k biodegradaci žalobci dodávala, a nelze tedy tvrdit, že by se tvrzení inspekce v tomto ohledu neopíralo o žádný důkaz. Úvahám inspekce, na jejichž základě tyto závěry učinila, žalobce ani v žalobě nic konkrétního nevytýká.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce uvádí, že po neúspěšné biodegradační zkoušce byl odpad ze zařízení odvezen a předán zpět oprávněné osobě. Takové tvrzení však nemá žádný vztah k projednávané věci, neboť skutkovou podstatu správního deliktu žalobce v daném případě naplnil již tím, že odpad do zařízení vůbec přijal, neboť jednak dodavatel nepředložil všechny doklady nutné k tomu, aby žalobce odpad do zařízení přijmout a jednak se jednalo o odpad, u něhož byla mnohonásobně překročena limitní hodnota pro obsah PAU. Otázka toho, jak žalobce v zařízení s odpadem naložil je tak zcela nerozhodná.

Obdobně to platí v případě páté žalobní námítky. Tvrdí-li žalobce, že „dle provozního

řádu se jedná o čistý odpad kat. č. 505603, neboť smíšený se zeminou se již nedá považovat za odpad kat. č. 050603“, rovněž nemá takové tvrzení žádnou relevanci ve vztahu k faktu, že žalobce neměl předmětný odpad vůbec do zařízení přijmout z důvodů uvedených v předchozím odstavci.

Žalobce dále v šesté žalobní námitce namítá, že od dodavatele odpadu „nelze v mezích povinností stanovených zákonem vymáhat základní popis odpadu“. K tomu soud předně podotýká, že uvedená povinnost vyplývá z přílohy č. 2 vyhlášky č. 383/2001 Sb. Soud se přitom nedomnívá, že by se jednalo o povinnost stanovenou nad rámec zmocňovacího ustanovení v zákoně o odpadech, neboť se jedná o úpravu provozního řádu zařízení, k jejímuž provedení bylo Ministerstvo životního prostředí zákonem o odpadech zmocněno. I kdyby ovšem bylo možno žalobci v tomto ohledu přisvědčit, nemělo by to význam pro projednávanou věc. Domnívá-li se žalobce, že provozní řád jeho zařízení byl schválen v rozporu s právními předpisy, měl tuto svoji námitku uplatnit v řízení, v němž mu byl provozní řád schválen. Za současné situace je žalobce bez dalšího povinen provozovat zařízení v souladu se schváleným provozním řádem a necítí-li se být oprávněn od dodavatelů odpadů vymáhat základní popis odpadu, nezbývá mu, než od dodavatelů, kteří tomuto požadavku provozního řádu nevyhoví, žádný odpad nepřijímat.

S ohledem na výše uvedené tak nelze přisvědčit tvrzení žalobce uvedenému v sedmé a osmé žalobní námitce, že nebyl přijat odpad nesplňující kvalitativní charakteristiku v ukazateli PAU a že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, když k obsahově totožným námitkám se soud vyjádřil již výše.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 23. března 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu